

De kunst van het samenkomen

Priya Parker

*De kunst van het
samenkomen*

Nooit meer een saaie meeting

ISBN 978-90-225-8846-8
ISBN 978-94-023-1394-9 (e-book)
NUR 320

Oorspronkelijke titel: *The Art of Gathering*
Vertaling: Cora Brouwer
Omslagontwerp: PINTA Grafische Producties
Omslagbeeld: Helen Yentus
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Priya Parker
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn Anand,
die me elke dag eert en versted laat staan*

Inhoud

Inleiding 9

- 1 Wat is de echte reden voor je bijeenkomst? 17
- 2 Wie en wanneer? 57
- 3 Wees geen ‘relaxte’ gastheer 95
- 4 Creëer een tijdelijke alternatieve wereld 137
- 5 Begin een begrafenis nooit met logistieke mededelingen 175
- 6 Houd de beste versie van jezelf maar buiten mijn bijeenkomst 227
- 7 Zorg voor een goed controversieel standpunt 263
- 8 Accepteer dat er een einde is 287

Noten 327

Register 341

Inleiding

Het doet ertoe hoe we bij elkaar komen. Onze dagen worden in beslag genomen door allerlei bijeenkomsten en bepalen hoe onze wereld – op privé- en publiek gebied – eruitziet. Bijeenkomen – het doelbewust samenbrengen van mensen – bepaalt onze manier van denken, voelen en hoe we de wereld begrijpen. Regeringen begrijpen misschien wel beter dan wie ook wat de kracht van bijeenkomsten is. In democratieën is het recht van vergadering een van de fundamentele rechten van ieder mens. In landen waar mensen worden onderdrukt is dit het eerste recht dat verdwijnt. Waarom? Om wat er kan gebeuren als mensen bij elkaar komen: ze wisselen informatie uit, ze inspireren elkaar en proberen nieuwe manieren van samenzijn uit. En toch denken de meesten van ons er amper over na hoe we bij elkaar komen.

We komen ons hele leven samen; eerst in ons gezin en later in de buurt met vriendjes en vriendinnetjes, op school en in de kerk en dan in vergaderingen, bij bruiloften, buurtvergaderingen, conferenties, verjaardagsfeestjes, productpresentaties, directievergaderingen, reünies van school of onze familie, etentjes, handelsbeurzen en begrafenissen. En veel van die tijd bestaat uit niet

bepaald inspirerende en oersaai momenten waar we niet door worden gegrepen, niet door veranderen of die ons niet echt in verbinding brengen met de ander.

Veel studies onderschrijven wat veel mensen een open deur vinden: veel van de tijd die we aan een bijeenkomst besteden – van een verkoopoverleg tot een familiereünie – is teleurstellend.

‘Een enkele keer daargelaten, wisselt mijn stemming tijdens conferenties gewoonlijk tussen verveling, wanhoop en woede,’ biechtte Duncan Green, een blogger en specialist in internationale ontwikkeling, op aan *The Guardian*.¹ Green is niet de enige die er zo over denkt: de studie ‘The State of Enterprise Work’ uit 2015 vond dat ‘onzinnige vergaderingen’ de belangrijkste belemmering voor werknemers waren om hun werk gedaan te krijgen.²

Zelfs de tijd die we met onze vrienden doorbrengen houdt niet over. Een studie uit 2013, ‘The State of Friendship in America 2013: A Crisis of Confidence’, wees uit dat 75 procent van de respondenten ontevreden was over hun vriendschappelijke relaties.³ In ‘How We Gather’, een recent rapport over het spirituele leven van jonge mensen, schrijven Angie Thurston en Casper ter Kuile: ‘Omdat traditionele religies er moeite mee hebben jonge mensen aan te trekken, zoeken millennials het steeds vaker ergens anders.’⁴

Ofschoon we teleurgesteld worden door onze bijeenkomsten, blijven we aan onze sleetse gewoonten vasthouden. Vaak worden mensen op de automatische piloot samengebracht en worden oudbakken formules gevolgd in de hoop dat de chemie van een goede vergadering, conferentie of een goed feest vanzelf tot stand komt en dat er als bij toverslag fantastische resultaten uit de gebruikelijke oudbakken input tevoorschijn komen. Het is bijna altijd vergeefse hoop.

Als je op zoek gaat naar adviezen voor een bijeenkomst, wend je je waarschijnlijk bijna altijd tot mensen die zich richten op het proces van een bijeenkomst: chefs, etiquette-experts, bloemisten en evenementenbureaus. Door dit te doen verander je onbedoeld een menselijke uitdaging in een logistiek probleem. In plaats van je af te vragen wat je met de mensen moet doen, beperk je je tot de vraag hoe je dingen moet regelen: powerpointpresentaties, uitnodigingen, audiovisuele apparatuur, serviesgoed en de catering. We richten ons op de 'dingen' die bij een bijeenkomst horen, omdat we denken dat dit de enige zaken zijn die we in de hand hebben. Ik denk echter dat dit kortzichtig is en blijk geeft van een gebrek aan inzicht in hoe een groep een band met elkaar krijgt en wat een bijeenkomst belangrijk maakt.

Ik ga niet naar bijeenkomsten als chef of organisator van evenementen, maar als iemand die getraind is in groepsdialog en conflictbeheersing. De laatste vijftien jaar van mijn leven heb ik besteed aan het bestuderen, ontwerpen en adviseren van bijeenkomsten die als doel hadden de deelnemers en de gemeenschap die ze probeerden te bereiken, te veranderen. Tegenwoordig werk ik als professioneel procesbegeleider. Er zijn veel mensen met mijn beroep en toch heb je er misschien nog nooit van gehoord. Een procesbegeleider is iemand die ervoor is opgeleid groepsdynamiek te sturen en groeps gesprekken vorm te geven. Mijn taak bestaat eruit de juiste mensen bij elkaar te zetten en hen te helpen om voor een specifiek groter doel als collectief te denken, dromen, discussiëren, oude wonden te laten helen, vooruit te kijken, te vertrouwen en verbinding met elkaar te maken. Mijn kijk op samenkomen – en die kijk wil ik graag met je delen – stelt mensen en hun interactie centraal bij iedere bijeenkomst.

In mijn werk is de grote uitdaging mensen te helpen zich met elkaar verbonden te voelen. Dit heeft er ongetwijfeld mee te maken dat ik mijn hele leven al bezig ben erachter te komen waar en bij wie ik hoor. Van moederskant stam ik af van Indiase koeienaanbidders uit Varanasi, een oeroude stad die bekendstaat als het spirituele centrum van India, en van vaderskant van Amerikaanse koeienslachters uit South Dakota. Om een lang verhaal kort te maken: mijn ouders ontmoetten elkaar in Iowa, werden verliefd, trouwden, kregen mij in Zimbabwe en werkten in vissersdorpen in Afrika en Azië. De liefde bekoelde, ze scheidden in Virginia en vervolgden hun eigen pad. Ze vonden allebei een nieuwe partner die meer bij hun eigen wereld en wereldbeeld paste en ze hertrouwden. Na de scheiding verkaste ik elke twee weken van mijn moeders naar mijn vaders huis; van een vegetarisch, links, boeddhistisch-hindoeïstisch universum vol wierook naar een vlees-etend, conservatief, evangelisch-christelijk milieu waar je twee keer in de week naar de kerk ging. Het was dus onvermijdelijk dat conflictoplossing mijn vakgebied werd.

Tegenwoordig word ik ingehuurd om te werken met mensen die zich in een veranderingsproces bevinden en hen te helpen ontdekken hoe ze problemen kunnen oplossen terwijl ze tegelijkertijd aan een groepsidentiteit werken. Ik heb vergaderingen geleid in vijfsterrenhotels, in openbare parken, op lemen vloeren en in slaapzalen op de campus van een universiteit. Ik heb sessies geleid met dorpelingen in het westen van India die ermee worstelden hoe ze hun gemeenschap na rassenrellen weer moesten opbouwen en met Zimbabwaanse activisten die vochten tegen de dreiging dat de regering hun ngo zou ontbinden. Ik heb gewerkt aan de dialoog tussen Arabische oppositieleiders en hun Europese en

Amerikaanse collega's om de relatie tussen de islam en democratie te bespreken. Ik heb bijeenkomsten voorbereid voor hoge ambtenaren over het nieuw leven inblazen en toekomstbestendig maken van een landelijk programma voor armoedebestrijding. Ik heb bijeenkomsten begeleid voor technologiebedrijven, architectenbureaus, make-upmerken en financiële instellingen en ze geholpen ingewikkelde en moeilijke discussies over hun toekomst te voeren.

Ik woon in New York City, waar mensen vaak bij elkaar komen. Ik ben vaak gastvrouw en vaak gast en in beide rollen blijf ik gefascineerd door de kleine en belangrijke interventies die we allemaal kunnen doen om groepsvorming te stimuleren. Mijn vrienden en bekenden bellen of sms'en mij met vragen als: 'Moeten de gesprekken tijdens het bedrijfsetentje over een specifieke, vooraf bepaalde vraag gaan, of laten we mensen gewoon praten?' en 'Wat doen we met die ene oeverloze kletskaus?' How, een vriendin met een islamitisch-christelijke achtergrond die naar Amerika is geïmmigreerd, vroeg me of ze haar eigen versie van een joodse sjiivve kon houden om haar vader, die in Duitsland was overleden, te gedenken met haar New Yorkse vrienden, die hem nooit hadden gekend.

Tijdens al mijn bijeenkomsten, of het nu een directievergadering of een verjaardagsfeestje is, heb ik gemerkt dat de manier waarop een groep bij elkaar komt bepaalt wat er gebeurt en hoe geslaagd het wordt. Dus is dit boek deels een reis en deels een gids. Het is bedoeld voor iedereen die zich wel eens heeft afgevraagd hoe je een gewoon moment met iemand anders onvergetelijk en betekenisvol maakt.

Ik hoop dat dit zal helpen anders over je bijeenkomsten te den-

ken. Ik heb de hoofdstukken zo ingedeeld dat ze de volgorde weergeven die ik met mijn cliënten en vrienden aanhoud en die ik zelf gebruik wanneer ik een belangrijk evenement organiseer. Er bestaan bepaalde principes die volgens mij op zelfs de eenvoudigste bijeenkomst van toepassing zijn, maar je hoeft niet elke suggestie of stap uit dit boek te volgen. Jij kunt het beste bepalen wat voor jou nuttig is en past bij jouw bijeenkomsten.

Dit boek is gebaseerd op mijn eigen ervaring en ideeën, op datgene waarvan ik weet dat het werkt en dat waarvan ik weet dat het niet werkt. Ik heb meer dan honderd andere mensen die vaak bijeenkomsten organiseren geïnterviewd om achter hun geheimen te komen en mijn eigen ideeën op de proef te stellen. Mijn gesprekken met organisatoren van congressen, evenementenbureaus, circuschoreografen, scriba's, kampeiders, uitvaartbegeleiders, dj's, veilingmeesters, parachutespringinstructeurs, rabbijnen, coaches, koördirigenten, uitvoerende artiesten, komieken, game-ontwerpers, meesters in de Japanse theeceremonie, televisieregisseurs, beroepsfotografen, financieel adviseurs en fondsenwerfers hebben allemaal invloed gehad op de ideeën in dit boek. Ik put met opzet uit een breed scala aan bijeenkomsten – in musea, klaslokalen, zakelijke gesprekken, verjaardagsfeestjes, zomerkampen en zelfs begrafenissen – om de creativiteit te laten zien die mensen, los van de context, gebruiken en ik hoop dat je daar inspiratie uit haalt. Alle verhalen zijn echt gebeurd, maar ik heb wel sommige namen, details en locaties van mensen en privé-bijeenkomsten veranderd. Alle mensen die ik heb gesproken hadden een cruciale overeenkomst: een fascinatie met wat er gebeurt als mensen bijeenkomen.

Ik denk dat iedereen een goede bijeenkomst kan organiseren.

Je hoeft niet extravert te zijn. Ik ken zelfs een paar mensen die geslaagde bijeenkomsten opzetten terwijl ze sociaal nogal geredemd zijn.

Je hoeft geen chef of manager te zijn.

Je hoeft geen geweldig chic huis te hebben.

De kunst van het bijeenkomen hangt gelukkig niet af van je charisma of de kwaliteit van je grappen. (Als dat wel zo was, had ik een groot probleem.)

Bijeenkomsten nemen een hoge vlucht wanneer er echt aandacht aan wordt besteed, wanneer er een (vaak onzichtbare) structuur in zit en wanneer de gastheer de nieuwsgierigheid, bereidheid en open geest heeft om het te proberen.

Laten we beginnen.

Wat is de echte reden voor je bijeenkomst?

Waarom komen we bij elkaar? Waarom komen we met een doel bijeen? We komen bij elkaar om problemen op te lossen die we niet in ons eentje kunnen tackelen. We komen bij elkaar om te vieren, te rouwen en om stil te staan bij rites de passage. We komen bij elkaar om beslissingen te nemen. We komen bij elkaar om kracht te tonen. We komen samen om eer te betuigen. We komen bij elkaar om bedrijven en scholen en buurten op te bouwen. We komen samen om te verwelkomen en om afscheid te nemen.

En dan is hier de grote paradox van het bijeenkomen: er zijn zoveel goede redenen om bij elkaar te komen dat we vaak niet precies weten waarom we het doen. Je bent niet de enige als je de eerste stap overslaat om mensen op een zinvolle manier bij elkaar te laten komen: kiezen voor een krachtig en duidelijk omlijnd doel.

Als je deze stap overslaat, bepalen oude of gebrekkige aannames over het doel van de bijeenkomst vaak het verloop ervan. Uiteindelijk heb je een bijeenkomst waar je niets aan hebt of kom je niet samen wanneer dat wel moet.

Op kantoor vullen we de dagen met vergaderingen, waarvan er veel kunnen worden vervangen door een e-mail of een korte

‘staande’ vergadering, in tegenstelling tot de eindeloze urenlange overleggen die bij veel bedrijven de norm zijn geworden.

We ontwerpen onze klaslokalen rond de gedachte dat leraren onderwijzen in plaats van dat we ons eerst afvragen wat het doel van een klas is. Als kinderen, zoals sommige onderwijshervormers denken, kennis eerder en misschien zelfs beter opnemen als die in een video wordt aangeboden door de beste leraren ter wereld, dan kun je een bijeenkomst in een klaslokaal beter gebruiken om ideeën uit te testen, instructies van de aanwezige docent te krijgen en sociaal gedrag te leren.¹

In onze organisaties organiseren we inzamelingsgala’s omdat we een bepaalde aanname hebben over hoe non-profitorganisaties aan hun financiering komen. Achteraf ontdekken we dat het evenement net genoeg geld heeft opgebracht om de kosten van het gala en de tijd en energie van het personeel te dekken, want die werden van het werkelijke doel afgehouden. Uiteindelijk zijn we er financieel niet beter van geworden.

En juist op momenten wanneer we er baat bij zouden hebben te overleggen – om te bedenken hoe het park in de buurt weer veilig kan worden gemaakt, of om met een vriendin te bespreken hoe ze haar bedrijfje weer op de rails krijgt en ze zich weer kan herpakken na een heel slecht verkoopseizoen – bedenken we niet dat we de koppen bij elkaar kunnen steken, of we hebben het er te druk voor, of, heel modern, we willen geen beslag leggen op andermans tijd. Er is, bijvoorbeeld, een stijging van het aantal mensen dat na hun overlijden helemaal geen uitvaart wil.²

Kortom: er is verwarring ontstaan over bijeenkomsten – het wanneer en waarom. Wanneer we bij elkaar komen gebruiken

we te vaak een sjabloon (ons idee van hoe een bijeenkomst eruit moet zien) in plaats van na te denken. De kunst van het bijeenkomen begint met een doelstelling: wanneer doen we het? En waarom?

EEN CATEGORIE IS GEEN DOEL

Denk eens aan de laatste paar vergaderingen die je voorzat of bijwoonde. Een netwerkevenement. Een leesclub. Een training voor vrijwilligerswerk. Als ik jou (of de voorzitter) naar het doel zou vragen zou het me niets verbazen als ik te horen kreeg wat ik zo vaak hoor: dat wat je er dóét het doel is.

Die netwerkvond, zou je me vertellen, was bedoeld om mensen uit dezelfde beroepsgroep elkaar te laten ontmoeten.

De leesclub was bedoeld om ons samen een boek te laten lezen.

De trainingsbijeenkomst was bedoeld om vrijwilligers te trainen.

De bedoeling van je kerkgroep was om gemeenteleden elkaar in kleinere groepjes te laten ontmoeten.

Dit is de cirkelredenering die het plannen van veel van onze bijeenkomsten bepaalt.

En wat is daar mis mee? denk je misschien. Het doel van een netwerkvond is toch om te netwerken? Ja, tot op zekere hoogte. Maar als het niet meer is dan dat, dan gaat het eraan toe zoals op veel netwerkvonden: mensen lopen rond en delen besmuikt hun visitekaartjes uit en oefenen hun elevatorpitch op ieder levend wezen dat wil luisteren. Waarschijnlijk is niemand erg onder de indruk. Sommige aanwezigen voelen zich waarschijnlijk

zelfs ongemakkelijk of onzeker – en gaan nooit meer naar een netwerkbijeenkomst.

Wanneer we de onderliggende aannames achter waarom we bij elkaar komen niet onderzoeken, vallen we uiteindelijk terug op oude en belegen vormen van samenkomen. En we gaan voorbij aan de mogelijkheid iets onvergetelijks te creëren, ja, zelfs iets wat ons leven verandert.

Stel dat bij het plannen van de netwerkvond bijvoorbeeld, de organisatoren zichzelf dit soort vragen zouden stellen: is het de bedoeling dat mensen zakenpartners of klanten vinden? Is het de bedoeling om de gasten te helpen hun producten te verkopen of om advies te krijgen met betrekking tot de zwakkere aspecten van hun product? Is het de bedoeling om zo veel mogelijk mensen uit diverse vakgebieden zo veel mogelijk contacten te laten leggen, of om een ‘stam’ te vormen die elkaar opnieuw wil zien? De antwoorden op deze vragen leiden tot een groot verschil in opzet.

Wanneer we bijeenkomen maken we vaak de fout om categorie met doelstelling te vereenzelvigen. We besteden onze beslissingen en aannames over onze bijeenkomst uit aan anderen, en aan een opzet en een context die niet van onszelf zijn. Door de misvatting dat we de categorie van de bijeenkomst kennen – directievergadering, workshop, verjaardagsfeest, buurtvergadering – denken we dat we weten hoe we het moeten organiseren. Maar we kiezen vaak een opzet en de activiteiten en de structuur die daarbij horen, voordat we onze doelstelling duidelijk voor ogen hebben. En dit doen we zowel voor bijeenkomsten waar niet zoveel op het spel staat als een netwerkvond, als voor iets van het grootste belang zoals een rechtszaak.

Het Red Hook Community Justice Center in het centrum van Brooklyn wilde een van de meest intimiderende bijeenkomsten in ons openbare leven, een rechtszaak, opnieuw vormgeven. Het centrum was in 2000 opgezet, in de nadagen van een crisis in de gemeenschap en in een erg criminele buurt. Het was een samenwerkingsverband aangegaan met het New York State Unified Court System en het Center for Court Innovation, een non-profitorganisatie die het rechtssysteem in New York City en daarbuiten wil hervormen. De organisatoren van het Justice Center wilden de relatie tussen de gemeenschap en het justitiële systeem veranderen en ontdekken of een andere manier van denken andere resultaten kon opleveren. Om dat voor elkaar te krijgen richtte het Justice Center zich op een belangrijke ‘bijeenkomst’ waar de gemeenschap en het rechtssysteem regelmatig botsten: de rechtszaal. De organisatoren beseften dat de traditionele gang van zaken de misdaad niet reduceerde en evenmin een bijdrage leverde aan het vertrouwen dat de gemeenschap in het rechtssysteem had.

‘Als de rechtbanken simpelweg een drugsverslaafde voor laten komen, de zaak afdoen en die drugsverslaafde weer op straat zetten, dan zijn zij onderdeel van het probleem. En dat is wat we steeds weer doen. We hoeven het niet zo te doen. We kunnen het veel beter doen,’ vertelde Judith S. Kaye, rechter-voorzitter van de staat New York, over haar rol in een traditionele rechtbank.³

Om de uitkomst te veranderen moesten de organisatoren de structuur van de bijeenkomst aanpassen. Om de juiste structuur te vinden moesten ze eerst de categorie scheiden van het doel, of het bestaansrecht, van de bijeenkomst. Daartoe moesten ze een

basisvraag stellen: wat is het doel van het rechtssysteem? En hoe kan een rechtszaak dat doel weerspiegelen?

Het Justice Center, het zal geen verbazing wekken, trok mensen aan die gedesillusionneerd waren door de opzet van de bijeenkomsten waar zij aan deelnamen in het traditionele strafrecht. De rechter die uiteindelijk voorzitter zou worden van de nieuwe rechtbank van de gemeenschap, Alex Calabrese, voelde zich beperkt door de opties die hij in het traditionele strafrecht had. ‘Het was een kwestie van vervolgen of seponeren,’ zei hij.⁴

De projectleider van het Justice Center, Amanda Berman, had als pro-Deoadvocaat in de Bronx gewerkt. ‘Ik kwam uit een wereld waarin ik dacht dat iedere speler in het rechtssysteem een andere agenda en andere doelen had, en dat we het nooit eens zouden worden omdat we ons werk allemaal vanuit een andere invalshoek benaderden,’ vertelde ze me. Veel mensen die uiteindelijk bij het Justice Center kwamen werken, beseften dat de huidige categorie ‘rechtszaak’ de problemen van de gemeenschap niet oploste. ‘In het traditionele rechtssysteem gaan er elke dag honderden mensen door de molen. Maar al te vaak kijken de deelnemers aan een rechtszaak naar de aanklacht tegen de verdachte en naar de lengte van zijn strafblad en stellen de vraag: “Wat is deze zaak waard?”’ zei Berman. Het doel van de rechtszaak was een onderhandeling over de strafmaat geworden.

Het gevaar van het inwisselen van het doel tegen een categorie is dat je bijeenkomst dan ook de aannames van die categorie aanneemt. Het Red Hook Community Justice Center stelde de vraag of de dynamiek tussen de deelnemers aan een rechtszaak altijd die van tegenstrijdigheid moest zijn. Bestond er een groter doel dat iedereen in de rechtszaal – verdachte, rechters, advoca-

ten, griffier, maatschappelijk werkers, buurtgenoten – gemeen had?

Ze moest een bijeenkomst ontwerpen waarbij het doel niet alleen was om, gebaseerd op het bestaande systeem, de juiste aanklacht te formuleren, maar juist om te zien of ze iets aan het onderliggende gedrag konden doen. ‘We benaderen voorliggende zaken met een probleemoplossende blik. Wanneer we een zaak behandelen, of het nu een huurgeschil, een strafrechtzaak of familiekwesitie betreft, we vragen ons altijd af wat het probleem is en hoe we samen aan een oplossing kunnen werken,’ zei Berman. Ze ontwierpen een nieuw soort rechtbank en maakten er een gemeenschapsrechtbank van met gecombineerde rechtsgebieden, iets wat ze ‘probleemoplossend recht’ noemen.

Ze kozen een verlaten schoolgebouw in het hart van de Red Hook-buurt als plek voor de nieuwe gemeenschapsrechtbank. ‘In traditionele rechtszalen wordt vaak gebruikgemaakt van donkere houtsoorten, om een boodschap over te brengen van ernst, oordeel en macht,’ zei ze. De rechtbank van het Justice Center heeft juist volop natuurlijk licht, lichtgekleurd hout en een ongebruikelijke plaats voor de rechter. ‘De organisatoren besloten de rechter op ooghoogte te laten zitten zodat de rechter persoonlijke interactie kan hebben met rechtspartijen, en hen naar hem toe kan laten komen, wat hij prettig vindt, zodat mensen kunnen zien dat hij niet op hen neerkijkt, zowel letterlijk als figuurlijk,’ zei Berman.

De rechtbank heeft één rechter, Alex Calabrese. De rechtbank heeft jurisdictie over drie politiedistricten die normaal gesproken gebruik zouden hebben gemaakt van drie verschillende rechtbanken: voor burgerlijk recht, familiezaken en een strafkamer.

Calabrese behandelt iedere zaak, waardoor hij de context van iedere zaak, en de gemeenschap, leert kennen. In veel zaken krijgt een verdachte een maatschappelijk werker toegewezen die een volledig onderzoek naar de verdachte uitvoert om uit te vinden wat er allemaal in zijn of haar leven aan de hand is. Deze holistische beoordeling, die al kan plaatsvinden voor de eerste voorpleiding, kijkt naar verslavingsproblematiek, geestelijke gezondheid, trauma's, huiselijk geweld en wat er verder nog in iemands leven speelt. Deze beoordeling wordt dan aan de rechter, openbaar aanklager en de verdediging doorgegeven. De rechtbank heeft de aanname van traditionele rechtbanken doorbroken dat aanklager en verdediging gescheiden gehouden moeten worden.

Bovendien, en dat is radicaal anders dan de traditionele opzet van een rechtszaak, heeft rechter Calabrese een aantal mogelijkheden tot zijn beschikking om niet alleen de zaak zelf op te lossen, maar ook vergelijkbaar gedrag in de toekomst te voorkomen. Boven op de gebruikelijke gevangenisstraf, die hij oplegt als het nodig is, heeft hij de mogelijkheid naar de persoonlijke situatie van de verdachte te kijken. Gebaseerd op de beoordeling van de maatschappelijk werker en zijn eigen inschatting van de situatie kan hij een taakstraf, verslavingszorg, psychologische hulp, hulp bij traumaverwerking, gezinstherapie, enzovoort opleggen. Maar hij kan ook vinden dat een gevangenisstraf de enige optie is. 'We geven een verdachte elke mogelijke kans, zelfs meer dan dat. Dus wanneer ik iemand naar de gevangenis stuur, is dat vaak voor een tweemaal zo lange termijn als iemand normaal zou krijgen,' vertelde Calabrese *The New York Times*.⁵

'Veel van wat we hier doen is eigenlijk de verdachten helpen van hun drugsverslaving af te komen of andere mogelijke proble-